

N:o 18.

Af herr **A. W. Nilsson**, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om omarbetande af förordningen den 1 oktober 1875 angående sparbanker.*

Riksdagen har hittills i ganska ringa grad egnat sin uppmärksamhet åt lagstiftningen rörande sparbanker. Sedan den med ytterst len och varsam hand utarbetade Kongl. förordningen af den 1 Oktober 1875 utkom, har, så vidt jag kunnat utröna, endast en gång — det var vid 1882 års riksdag — förslag varit af en ledamot i Andra Kammaren väckt om omarbetande af nämnda förordning. Motionen blef likväl då af lagutskottet afstyrkt, ehuru med erkännande att densamma vore i flera afseenden behjertansvärd, och kamrarnes beslut utföll i öfverensstämmelse härmed.

Såväl den stora utsträckning, sparbanksväsendet i vårt land sedan dess ytterligare tagit, som äfven de oregelbundenheter, hvilka på senare tiden förekommit i en och annan sparbanks förvaltning, synas mig emellertid med nödvändighet påkalla, att omarbetandet af nämnda förordning nu icke längre må undanskjutas.

De fria former, under hvilka vårt lands sparbanker skapats och nått en förvånansvärd utveckling, bära visserligen vittne om, att just denna frihet varit för deras verksamhet välgörande och gagnelig. Derfor tror jag icke heller, att det skulle vara nyttigt att binda deras verksamhet genom några alltför restriktiva lagbestämmelser. Men å andra sidan torde det likväl vara lagstiftarens oeftergiffiga pligt att, så långt möjligt, tillse

att de mångtusende personer, som i dessa banker insätta sina besparade medel, alltid må ega trygghet för desammas återbekommande. I detta hänseende synes mig den nu gällande förordningen af år 1875 innehålla alltför otillräckliga bestämmelser, i synnerhet beträffande kontrollen öfver sparbankernas förvaltning. En mera skärpt föreskrift härom anser jag derför framför allt böra i förordningen inflyta, gående ut derpå, att sparbankerna vore underkastade kontroll af tillsatte inspektörer och att en af Konungens befallningshafvande tillförordnad person måtte deltaga i den årliga granskningen af en sparbanks räkenskaper och förvaltning. Likaledes torde det i samma förordning böra stadgas, att medlem i styrelsen ej sjelf må innehafva lån eller godkännas såsom löftesman för andra låntagare uti den sparbank, i hvars förvaltning han deltagar.

Det bör med visshet kunna antagas, att en sålunda skärpt kontroll skall af sparbanksstyrelserna i allmänhet mottagas med belåtenhet. Der sparbankernas förvaltning handhafves med omsorg och samvetsgrannhet, der blir det ju en tillfredsställelse att få sådant offentligen vitsordadt af vederbörande myndighet; och der möjligen ett motsatt förhållande undantagsvis eger rum, der är det just af nöden att befintliga missförhållanden rättas och förvaltningen ordnas på ett mera betryggande sätt.

Jag får alltså vördsamt föreslå,

det Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om omarbetande af nu gällande förordning angående sparbanker, särskildt och hufvudsakligen med fäst afseende på behovet af ökad kontroll.

Stockholm den 25 januari 1888.

A. W. Nilsson,

representant för Lidköping, Falköping och Hjo.
